

Arrest

nr. 185 206 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X^o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Op 21 oktober 2010 heeft betrokkene internationale bescherming aangevraagd.

Op 11 november 2011 heeft de Commissaris-generaal betrokken niet erkend als vluchteling en heeft hij de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

Betrokkene heeft geen beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 november 2011.

Op 9 januari 2014 werd de medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter de wet van 15/12/1980 ongegrond verklaard (kennisgeving: 17/1/2014).

Op 30 januari 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies – kennisgeving: 31/1/14).

Tegen de beslissingen van 9 januari 2014 en 30 januari 2014 werd een annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 juni 2014 werden de beroepen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen.

Op 9 december 2014 werd een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ongegrond verklaard (kennisgeving: 16/12/2014).

Dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (kennisgeving: 16/12/2014).

Hiertegen werd opnieuw een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld.

Dat beroep, zonder schorsend karakter, is nog hangende.

Betrokkene, en diens familieleden, verblijven dus onwettig in het land en moeten, omdat de overheid ter zake geboden wordt door de vreemdelingenwet, verwijderd worden (artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van de wet van 15/12/1980).

Volgens het internationale recht komt het aan de staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Betrokkene werd nooit gemachtigd of toegelaten tot verblijf.

Bij een volgehouden illegaal verblijf is zeer uitzonderlijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

In regel geldt dus de toepassing van de vreemdelingenwet. Bij volgehouden illegaal verblijf wordt slechts uitzonderlijk de vreemdelingenwet ter zijde geschoven door mensenrechten.

Wanneer betrokkene diverse overheidsbevelen negeert en vervolgens een eigen gezinsleven, zonder toelating van de staat, doet hij dat op eigen risico (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland).

Wanneer er geen sprake is van voortgezet verblijf beschikt de overheid over een ruimere appreciatiemarge en kunnen de beweegredenen van algemeen belang, bij een belangenafweging, zwaarder doorwegen.

Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat.

Inzake de belangenafweging ter zake wordt verwezen naar de motieven ter zake in de beslissing van 9 december 2014 die haar op 16 december 2014 ter kennis werden.

Waaronder:

“Verder verklaart betrokkene dat haar zoon, de heer (...) (ov: xxxxxxxxx), en haar schoondochter, mevrouw (...), legaal in België verblijven en zij beroept zich dan ook op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon en schoondochter, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639)”

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat het voor haar zoon en zijn gezin onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.

Ook het feit dat de echtgenoot van betrokkene in België is overleden en hier begraven is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft immers steeds de mogelijkheid om een aanvraag tot het verkrijgen van een visum voor Kort Verblijf (type C) in te dienen in het land van herkomst. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De loutere vermelding dat betrokkene geen familie of vrienden meer heeft in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”.

Het is aan betrokkene om, in het land van herkomst, (kort) verblijf aan te vragen en dienvolgens de verblijfsregelgeving na te leven.

Bij onderhavige beslissing wordt geen inreisverbod opgelegd.

Artikel 3 EVRM werd in het kader van de asielaanvraag en de medische regularisatieaanvraag grondig onderzocht.

Gelet op wat vooraf gaat, is de verwijdering van betrokkene niet onevenredig. De toepassing van de wet van 15/12/1980 primeert, gelet op voormelde internationale rechtspraak.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Aangezien voormelde bevelen niet werden nageleefd, is er sprake van een risico op onderduiken en wordt geen termijn toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Overheidsbevelen werden niet opgevolgd (30/1/2014; 9/12/2014).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een vasthouding zich opdringt.

Overheidsbevelen werden niet opgevolgd (30/1/2014; 9/12/2014).

Betrokkene kreeg ruimschoots de tijd om zich met de vreemdelingenwet in regel te stellen.

De tweede regularisatieprocedure heeft geen schorsende werking.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Door het volgehouden illegaal verblijf zijn er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Daarom moet betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken moet worden gesteld.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7 alinéa 1 ,1° en 8° , 74/13 , 74/14 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat de RW tegen de beslissing die haar het verblijf weigert dat aangevraagd was op grond van artikel 9 BIS van de wet van 15.12.1980 , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RW niet meer effectief kan zijn; In casu heeft de verzoekende partij een beroep ingesteld voor de RW tegen de beslissing dd 09.12.2014 die haar vordering ingeleid op 03.09.2014 onontvankelijk verklaard heeft.

Dat derhalve niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat een terugkeer artikel 3 en 8 van het EVRM zou schenden

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, het leven van verzoekende partij werkelijk breekt , vermits zij blootstaat voor een repatriëring naar de REPUBLIEK ARMENIE die zij sedert 6 jaar verlaten heeft met haar thans oveerleden echtgenoot, die in 2011 in België overleden is , waar zij beweert dat haar leven in gevaar is en geen dichte familie meer heeft , terwijl de RW zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de gegrondheid van de beslissing van de DVZ ivm haar aanvraag tot machtiging tot verblijf steunenede op artikel 9 bis die onontvankelijk verklaard werd..

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt,;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en dat de beslissing tevens op onvolledige of niet correcte gegevens steunt,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat verzoekende partij 60 jaar oud is, in België weduwe is geworden en sedert 6 jaar terug bij haar zoon is geen inwonen (zij woonden in het verleden in Armenië ook samen) zodat de familiecel nooit verbroken werd .

Dat de familiale en sociale banden in België gevestigd zijn en niet meer in Armenië, ook wegens het overlijden van haar echtgenoot, waarbij de banden met de schoonfamilie verbroken werden.

Dat in geval van terugkeer, verzoekende partij thans volledig afgezonderd zou zijn, vermits haar naaste familie in België wettig verblijft, in tegenstelling tot hetgeen de beslissing ten onrechte stelt; Dat de beslissing inderdaad het volgende stelt :

(...)

Dat de beslissing stelt dat verzoekende partij « en diens familieleden » onwettig in het land verblijven daar waar integendeel de overlevende familieleden van verzoekende partij bij dewelke zij trouwens inwoont, ni haar zoon en schoondochter, volkomen legaal op het grondgebied verblijven, hetgeen ook bevestigd wordt door de uittreksels van de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging tot verblijf steunende op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, naar dewelke huide beslissing verwijst ;

Dat de beslissing derhalve een interne tegenstrijdigheid inhoudt.

Har man, die inderdaad hetzelfde administratief parcours heeft gevolgd en die derhalve thans onwettig op het grondgebied had kunnen verblijven, is inderdaad reeds op 12.08.2011 in België overleden .

In de mate haar zoon en schoondochter maar ook haar 3 kleinkinderen legaal in België verblijven, steunt de beslissing niet op een correcte feitenvinding en kan derhalve niet worden nagegaan of de DVZ hiermee al dan niet heeft rekening gehouden.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing ten onrechte laat bedenken en trouwens stelt dat verzoekende partij nooit gemachtigd of toegelaten werd in het Rijk, en dat het hier om een « volgehouden illegaal verblijf;

Dat verzoekende partij minstens tot verblijf toegelaten werd gedurende haar asielpcedure, hetzij tussen 21.10.2010 en 11.11.2011.

Dat de DVZ verzuimt te vermelden dat verzoekende partij een aanvraag tot verblijf steunende op medische redenen had ingeleid, reeds op 18.12.2011 en dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 09.01.2012.

Haar verblijf was dus tevens legaal tussen 09.01.2012 en 09.01.2014

Er is dus volkomen geen sprake van volgehouden illegaal verblijf vermit op twee maaden na, verzoekende partij legaal in het Rijk heeft verbleven tot 09.01.14.

Dat dient derhalve worden vastgesteld dat de beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt of dat de beslissing geenszins rekening heeft kunnen houden met alle gegevens die haar bekend waren en deel uitmaken van het administratief dossier.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet '(houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

verweerster had een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid, hetgeen niet alleen dient te worden getoetst in het kader van het nakomen van het evenredigheidsbeginsel maar tevens voorzien is door een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteden aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd gedurende 5 jaar en wordt ook geen rekening gehouden met de gelegenheid dat zij in België het centrum heeft gevestigd van haar belangen : familiaal, economisch en sociaal. Dat artikel 74/13 een persoonlijk onderzoek oplegt, dat losstaat van de medische regularisatieprocedure steunende op artikel 9 ter of van de humanitaire procédure steunende op artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, onderzoek en afweging dat dient te worden uitgevoerd op grond van alle elementen die te kennis werden gebracht en ter beschikking staan van de verwerende partij .

Dat de DVZ derhalve degelijk op de hoogte is dat verzoekende partij langdurig in België verblijft, dat zij haar verblijf probeerde te regulariseren en ook grotendeels in België wettig had verbleven bij haar zoon, schoondochter en drie kleinkinderen, die allemaal wettig in België verblijven .

Uit de beslissing blijkt geenszins dat deze element correct geëvalueerd werden vermits de beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding steunt : de beslissing stelt inderdaad dat de familieleden van verzoekende partij illegaal in België verblijft daar waar het volledig gezin legaal in België verblijft sedert jaren.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoekende partij meent vooreerst dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht afgeleverd worden nu zij een beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 december 2014 hangende heeft en dit beroep niet meer effectief zal zijn bij de uitvoering van het thans bestreden bevel. Dit beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 166 159. De Raad wijst er evenwel op dat dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en ingevolge het "*privilège du préalable*" een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn. Het loutere feit dat er beroep werd ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet belet de verwerende partij dan ook niet om verzoekende partij het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien kan verzoekende partij niet gevolgd worden dat door de uitvoering van het thans bestreden bevel het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet meer effectief zal zijn nu blijkt dat zij niet gedwongen verwijderd werd van het grondgebied vooraleer de Raad voormeld beroep heeft kunnen behandelen, dat bij arrest nr. 185 205 op 10 april 2017 de afstand in dit beroep werd vastgesteld. Verzoekende partij heeft hoedanook geen belang meer bij haar kritiek.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenoot in België is overleden, dat haar leven in Armenië in gevaar is en er geen dichte familie meer heeft, dat zij al 60 jaar oud is en bij haar zoon in België is gaan inwonen en dat haar banden zich in België situeren, gaat zij voorbij aan het feit dat ingevolge de onontvankelijkheidsbeslissing van 9 december 2014 de verwerende partij hier reeds op geantwoord heeft en zo gesteld heeft dat:

"Betrokkene vroeg op 21.10.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 24.10.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 25.10.2011. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat haar zoon, de heer H. S. (ov: xxxxxxx), en haar schoondochter, mevrouw K. N. (...), legaal in België verblijven en zij beroept zich dan ook op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst

betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon en schoondochter, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar zoon en zijn gezin onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.

Ook het feit dat de echtgenoot van betrokkene in België is overleden en hier begraven is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft immers steeds de mogelijkheid om een aanvraag tot het verkrijgen van een visum voor Kort Verblijf (type C) in te dienen in het land van herkomst. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De loutere vermelding dat betrokkene geen familie of vrienden meer heeft in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen woning meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Zoals blijkt wordt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook verwezen naar hoger geciteerde onontvankelijkheidsbeslissing van 9 december 2014 alsook naar het feit dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM reeds onderzocht werd in het kader van de asielaanvraag en de medische regularisatieaanvraag. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat er geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij brengt thans in het verzoekschrift ook geen andere elementen aan waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben. Verzoekende partij laat ook na concrete kritiek te ontwikkelen tegen de beoordeling inzake artikel 3 EVRM. Zij maakt aldus geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Waar verzoekende partij kritiek uit op het onderdeel in de bestreden beslissing: "*Betrokkene, en diens familieleden, verblijven dus onwettig in het land (...)*" dit terwijl het gezin van haar zoon zich op wettige wijze ophoudt in België, slaagt zij er niet in om hiermee afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing nu uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat het gezin van haar zoon zich op legale wijze in België bevindt en motiveert waarom dit geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt indien de verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet argument in tegen deze beoordeling zodat deze beoordeling staande blijft en zij derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aantoont.

2.7. Waar verzoekende partij voorts meent dat het incorrect is van de verwerende partij te stellen dat het om een volgehouden illegaal verblijf gaat nu zij tijdens haar asielprocedure en tijdens haar medische regularisatieaanvraag wel toegelaten was in België te verblijven wijst de Raad er op dat verzoekende partij niet ontkent dat zij na de afwijzing van haar asielaanvraag en haar medische regularisatieaanvraag diverse bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd heeft zodat het geenszins kennelijk

onredelijk is van de verwerende partij te stellen dat het om een volgehouden illegaal verblijf gaat, nu het eerste bevel om het grondgebied te verlaten reeds dateert van 30 januari 2014.

2.8. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat het gezin van haar zoon zich legaal op het Belgische grondgebied bevindt en heeft zij gemotiveerd waarom dit gegeven de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert. Verder heeft de verwerende partij tevens gewezen op het feit dat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij werd afgewezen en dat artikel 3 EVRM zowel in het kader van de asielaanvraag als van de medische regularisatieaanvraag werd onderzocht.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij een afweging had moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op gezins- en familieleven en gezondheid geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Wanneer de verwerende partij daarenboven reeds in het kader van een vorige procedure standpunt heeft ingenomen over het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij hiernaar niet zou mogen verwijzen en eenzelfde onderzoek opnieuw zou moeten doen wanneer er door de verzoekende partij geen nieuwe elementen worden aangevoerd dan degene die reeds beoordeeld werden.

Voor zover de verzoekende partij nog meent dat ook haar recht op privéleven valt onder artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, quod non, dient in elk geval gesteld te worden dat de bestreden beslissing er tevens op wijst dat *“Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”* zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij haar verblijf van vijf jaar in België en de alhier opgebouwde banden niet in overweging heeft genomen.

2.9. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER